

idet man har stillet et rundt Beløb til Raadighed for Ministeren. Hvorledes det skal anvendes, hvorledes de nye Embedsmænd skulle ansættes, har man ikke taget Standpunkt til; man overlader det til Ministerens frie Skøn, og det kan være en lidt vanskelig Opgave at løse for Ministeriet. Jeg kan tilføje, at der i en anden Henseende synes mig at være en større Vanskelighed ved denne Fremgangsmaade end ved den anden, idet det nemlig kan have sine Vanskeligheder at faa tilstrækkelig dygtige Mænd, naar deres Stilling er af en saadan noget løsere, mere ubestemt Karakter, og den Gage, som kan bydes, ikke er meget stor, og de desuden dog alligevel ikke gerne skulde have megen anden Virksomhed ved Siden af, idet det jo vil være farligt at lade de Mænd, som skulle staa som Sparekasseinspektører, i større Omfang have anden Gerning at varetage. Imidlertid, det skal fra min Side ikke skorte paa Anstrengelser paa at løse den Opgave, Udvalget her ønsker at lægge i Ministeriets Haand; jeg skal prøve paa Grundlag heraf, forudsat at Lovforslaget gennemføres, at tilvejebringe en saa god Ordning, som det synes mig muligt.

Jeg bør dog maaske om selve det Beløb, som bliver stillet til Raadighed, gøre en enkelt Bemærkning. Den ærede Ordfører (Falbe-Hansen) sagde, at det var skønmæssigt ansat; saa vidt jeg forstod den ærede Ordfører, var der ikke i Udvalget nogen egentlig Bekymring ved, hvis det ønskedes fra Ministeriets Side, at gaa til et noget andet Beløb. Og der vil jeg gerne sige, at jeg vil være tilbøjelig til at tro, at man vilde handle rigtigt i at gaa lidt højere op med Beløbet, end her er foreslaaet. Der er nu foreslaaet 8,000 Kr. i alt; men dette vil sige, at hvis man f. Eks. ansatte to nye tilsynshavende ved Sparekasserne med en forholdsvis beskeden Gage, blev der ikke meget tilbage til Afholdelsen af den Del af Udgifterne, som skulde spille en meget større Rolle under den nye Ordning end under den nuværende. Det, jeg tænker paa, er Rejsepenge, Dagpenge til Rejser og selve Rejseudgifterne. Under den nuværende Ordning ere Rejserne jo forholdsvis indskrænkede for Sparekasseinspektøren, idet en stor Del af hans Arbejde er at sidde her inde i København og gennemgaa Regnskaberne, at føre de forskellige Lister og Protokoller og tilrettelægge den Indberetning, som skal udarbejdes fra Sparekasseinspektionens Side; hans Rejser indskrænke sig

til noget forholdsvis beskedent, egentlig kun til Besøg af 40—50 Sparekasser hvert Aar. Hvis man fik blot to nye Mænd til Raadighed for denne Sparekasseinspektion, som da ikke i samme Grad vare bundne til Kontorarbejde her, eller hvis f. Eks. den ene kunde overtage en anseelig Del af Kontorarbejdet, saaledes at Sparekasseinspektøren kunde overtage en Del flere Rejser, end han kan i Øjeblikket — det vilde jo være et rent praktisk Spørgsmaal, hvorledes man skulde ordne det —, hvis man altsaa fik flere nye Kræfter der, er det mit Haab, at man vilde kunne besøge langt, langt flere Sparekasser hvert Aar, saaledes at man kunde komme hele Rækken igennem i Løbet af en nogenlunde begrænset Periode og derigennem faa Mulighed for et mere effektivt Tilsyn. Men hvis dette skal naas, maa selvfølgelig Dagpengene og Rejseomkostningerne beløbe sig til noget mere end hidtil. Hidtil har Sparekasseinspektøren alene sædvanlig anvendt et Beløb af 1,500 Kr. til de Rejser, som nu foretages, og jeg tror, at det samlede Beløb af 8,000 Kr. vil blive meget knebent, hvis man træffer en Ordning som den, man her har tænkt sig. Jeg skulde derfor sætte Pris paa, om man fra det ærede Udvalgs Side kunde tænke sig at gaa noget højere. Det vilde glæde mig, om der mulig mellem anden og tredie Behandling kunde blive Lejlighed til en kort Forhandling med Udvalget om en Forøgelse af dette Beløb, og jeg kunde i saa Fald ønske enten selv at stille eller at opfordre Udvalget til inden tredie Behandling at stille Ændringsforslag om, at Beløbet blev noget større.

Endnu har jeg kun den ene Bemærkning tilbage, at den sidste Paragraf selvfølgelig er en Nødvendighed. Den stemmer med, hvad der fandtes i det oprindelige Forslag. Indskrænkningen af den 10 Aars Periode, som anvendes nu ved Begunstigelsen for de forskellige Pengeinstitutter, der omtales i denne Paragraf, til 3 Aar er jo ligesom en Betingelse for, at Kommissionen overhovedet kan komme til at forberede en Lovgivning, der kan føre til et Resultat, som faar praktisk Betydning for hele den store betydningsfulde Gruppe af Pengeinstitutter, som nu falder ind under denne Begunstigelsesparagraf.

Til disse Bemærkninger kan jeg indskrænke mig, idet jeg altsaa siger, at jeg kan acceptere det Forslag, som Udvalget har stillet, og jeg takker for den Maade, hvorpaa det ærede Udvalg har behandlet